

POZÍCIÓNK KRISZTUSBAN

Bor Ferenc

Ságvár, 2013. 06. 17.

Köszönjük Atyám, hogy Te elhívtál bennünket szolgálatra, és másfél évtizede felkentél bennünket arra, hogy nagy bátorsággal hirdessük az örömhírt, az Evangéliumot és így áldások lehessünk mások számára. Köszönjük Uram, a Te kegyelmedet, köszönjük a Te terveidet és céljaidat az életünkben.

A hit szavával ezeket beteljesedettnek nevezzük, a Jézus nevében. Útjelzőket, útmutató oszlopokat rendelünk magunk mellé, és hálát adunk Uram, hogy Te megvilágítod azt az ösvényt, amelyen járnunk kell. Köszönjük Uram, hogy szolgálhatunk Téged.

Hálát adunk Uram minden egyes új életért. Köszönjük Uram a Gyülekezet növekedését létszámban és szellemben egyaránt. Hálát adunk a nyitott szívekért, a halló fülekért, a látó szemekért. Az áldások teljességét terjesztjük ki a mai alkalom felett is az Úr Jézus Krisztus szent nevében.

Köszönjük Úr Jézus, hogy Te itt vagy közöttünk. Mert megígérted, hogy ha legalább ketten vagy hárman egybegyülekezünk, akkor Te közöttünk leszel. Köszönjük Úr Jézus a kereszten bevégzett munkád, és hálát adunk Uram, hogy az örömhír, az Evangélium szabadon hirdettetik, szabadon terjed ezen a településen is.

A szívek megnyílnak az Evangélium hallatán. A hazugságokat elvetik, az igazságot befogadják, a Jézus nevében. Minden dicsőséget Uram neked adunk. Köszönjük a szellemi táplálékot, amit nekünk adtál. Hálát adunk Uram, a hitért, ami Tőled származik. Köszönjük Uram, hogy a növekedésünk folytán hegyeket tudunk megmozgatni a hitünk által. Akadályokat tudunk eltávolítani, az Úr Jézus Krisztus szent nevében.

Hálát adunk Atyám, hogy Te bennünket Krisztussal egyenlővé tettél. Téged illet Uram minden dicsőség, mennyen és földön. Megáldjuk Jézus nevében azokat is, akik ma nem tudtak eljönni. Hálát adunk Uram a Te kegyelmedért, akik a betegágyukon fekszenek, mert gondod van rájuk, hogy felemeld őket a Te dicsőségedbe. Az Úr Jézus Krisztus szent nevében. Ámen.

Köszöntsd a szomszédodat, és emlékeztess arra, hogy *te egyenlő vagy Krisztussal!* Köszönjük a szereteteket, támogatásokat, jelenléteket, mert e nélkül a pásztor nem jutna semmire sem. Mert így, együtt, egységben alkottunk egy kis családot, az Úr Jézus Krisztus családját. Sok ilyen családja van az Úr Jézus Krisztusnak. Hallelúja!

Köszönjük a Szent Szellemnek a munkálkodását, helyreállítás folyik több területen is. Folytatjuk a megkezdett tanítás-sorozatunkat a Jézus nevééről, a 9. rész következik: A mai tanítás címe: *Pozíciónk Krisztusban*.

Több esetben kérdezték Kenneth Hagint, hogy milyen módszerrel tanulmányozzák a Bibliát? Ő a következőt ajánlotta: Olvassák az Újszövetséget, ezen belül nagyobb hangsúllyal az *Apostoli leveleket*, mert a levelek a mai Egyházhoz, Krisztus gyülekezeti Testéhez szólnak.

A levelekből az derül ki, hogy a *Gyülekezeti Test = Krisztussal*. Krisztus a Fej, a Test pedig mi vagyunk, újjászületett hívők. Továbbá, *fókuszáljunk* a Bibliában azokra a kifejezésekre, hogy Krisztusban, Akiben, Őbenne, Őáltala. Ezek a kifejezések körülbelül 140 esetben találhatók meg.

De nekünk nagyon egyszerű dolgunk van, mert a zöld imakönyvben, szépen össze vannak foglalva ezek az imádságok. Ha valaki ebben el szeretne mélyedni, akkor előveszi az imakönyvet, ott vannak benne az igeszámok is, és általuk jobban tud búvárkodni ebben.

Miután elmélyedtünk ezekben a kérdésekben, *megtudhatjuk*, hogy kik vagyunk Krisztusban, mik vagyunk Krisztusban, és mivel rendelkezünk Krisztusban. Hívőként megérthetjük, hogy *milyen pozícióba* kerültünk az újjászületés által.

A lényeg az, hogy mi Krisztusban vagyunk, mert elfogadtuk Isten Fiát, az Úr Jézust. Az Ő szent vére megtisztított bennünket, igazzá tett bennünket, tiszta a menetlevelünk. A leglényegesebb dolog az, hogy *Krisztusban* vagyunk. Isten *családjába* bekerültünk azáltal, hogy elfogadtuk Isten Fiát.

Az Igék világossága megmutatja nekünk a jogi helyzetünket, *helyünket* Isten családjában, és Isten *tervét* a számunkra. Minél jobban elmélyedünk Isten Igéjében, annál jobban ráébredünk arra, hogy Isten *mit állít rólunk* az Igében. Ami nem kevesebb, minthogy a *nevének az átruházásával hatalmazott* fel bennünket abból a célból, hogy mi – mint Krisztus Testének a tagjai – az *Ő képviselői* legyünk itt a földön.

Még kevésbé *tudatosult* a keresztyényekben, hogy kik vagyunk Krisztusban, mik vagyunk Krisztusban és mi a pozíciónk. A *pozíciónk* nem más, mint Krisztus társörökösei vagyunk! A *társörökös* azt jelenti, hogy újjászületett hívőként *ugyanaz jár nekünk is* –, mint ami Krisztusnak.

Emellett van egy *küldetésünk*: az igazságot vigyük ki a világba és *ismertessük* meg azokkal, akik még nem a világosságban járnak. Van egy igaz út, van megoldás. A világ minden problémájára a *megoldás az újjászületés*, az üdvösség.

Mert Istennek minden dologra, gondra, problémára van megoldása. Az ember sokszor már oszt, szoroz, gyököt von és eljut odáig, hogy én ezt nem tudom megoldani. De Istennél mindig van megoldás, higgyétek el!

2Korinthus 6,14-16.

14. Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert mi köze van a megigazultságnak a törvénytelenységhez? vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel?

15. És mi egyezése Krisztusnak Béliállal? vagy mi köze hívőnek hitetlenhez?

16. Vagy mi egyezése Isten templomának a bálványokkal? Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondotta: Bennük lakozom, és bennük tábort járok; és leszek nékik Istenük, és ők én népem lesznek. Ámen.

Ezt az igesort abból a szemszögből vizsgáljuk meg, hogy a *hívőket* minek nevezi az Írás? Igazságnak, világosságnak és gyülekezetnek. A *hitetleneket* minek nevezi? Igazságtalanságnak, sötétségnek és Béliálnak nevezi. A Béliál egy gonosz angyalt jelent.

Az Ige *Krisztussal azonosítja* a hívőket. Tehát az Atya szemszögéből nekünk – mint újjászületett, üdvösséget nyert hívőknek – ugyanaz a *minősítésünk*, mint Krisztusnak! Ez a minősítésünk egyedül abból adódik, hogy az üdvösség által *bekerültünk* Isten családjába.

Ugyan mi nem vagyunk Istenek, de *jogot kaptunk* az isteni név, Jézus *nevének* a használatára és az *Ő munkáinak* a bevégzésére. Jézus felszólítása valahogy így szólna a mai napon: **HASZNÁLJÁTOK AZ ÉN NEVEMET, ÉS LEGYETEK AZ ÉN KÉPVISELŐIM!**

Jézus az Atya jobbján ül, mint a gyülekezeti Testnek a *Feje*, mi pedig a földön vagyunk, mint a Gyülekezet *Teste*, és annak a tagjai. A gyülekezeti Testbe az újjászületett keresztyények tartoznak. Nem a *névleges keresztyények*, akik csak azt hiszik, hogy keresztyények. Az egy nagy megtévesztés, mindannyian voltunk ebben a cipőben.

Kenyon a következőket írja: amikor Jézus *nevében imádkozunk*, akkor a távol levő Krisztus *helyét foglaljuk el*. Használjuk az *Ő tekintélyes nevét*, hogy az akaratát, az *Ő tervét*, céljait, *megvalósítsuk* itt a földön. A *név* használatával, mi *beállunk* Krisztus helyére. A név által ugyanazzal a *hatalommal* rendelkezünk, mint amivel *Ő* itt szolgált a földön.

AMINT Ő VAN

1János 4,17.

17. Azzal lett teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalmunk van az ítélet napjához, mert amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban. Ámen.

A mai tanítás szempontjából a versnek a második fele a hangsúlyos. Mert *amint Ő van*, mi is *ugyanúgy vagyunk*. Ez egy párhuzam. Azt kell megérteni, hogy *Ő most hogyan van*. És ahogy *Ő* most van, úgy vagyunk mi is.

A mai köszönésre visszautalnék: *egyenlők* vagyunk Krisztussal. Amint Jézus van, *úgy vagyunk mi is* a földi létünkben. Ő pedig *változatlanul* ugyanaz, írja az Ige:

Zsidó 13,8.

8. Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz. Ámen.

Ha valaki netán azt mondaná neked, hogy Jézus ma már nem gyógyít, akkor ezzel az Igével visszalöhetsz. Mert azért az emberek tudják azt, hogy Jézus gyógyított a szolgálata során. Csak mivel *nem látják* ezt, vagy nem olyan közegben mozognak, ahol megnyilvánulnak a Szent Szellemnek az ajándékai, ezért *kétkednek* abban, hogy az Úr ma is gyógyít-e?

Márpedig tudjuk, hogy Jézus nagyon sok beteget meggyógyított, akik hozzámentek, akiket hozzávittek. *Megkönyörült* betegeken, és mit tett? *Meggyógyította* őket. Két verset említenék erről a könyörületességről.

Máté 9,36.

36. Mikor pedig látta a sokaságot, könyörületességre indult rajtuk, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok.

Hát, amikor különböző problémái vannak az embernek, s hogyha ez hosszú távon éri őket – legyen az anyagi természetű, vagy egészségügyi vonatkozású –, akkor az emberek el vannak gyötörve. De Jézus könyörületességre indult és segített rajtuk.

Márk 1,41.

41. Jézus pedig könyörületességre indulván, kezét kinyújtva megérinté őt, és monda néki: Akarom, tisztulj meg. Ámen.

Ez a leprás esete, aki Jézushoz ment, mert tudta, hogy Jézusnak megvan a *képessége* arra, hogy őt meg tudja gyógyítani ebből a kezelhetetlen és halálos betegségből. Csak abban nem volt biztos, hogy *akarja-e*?

Mert az előtte levő versben azt mondja ez a beteg, hogy ha akarod, megtisztíthatsz, azaz meggyógyíthatsz. De Jézus határozottan kifejezte, hogy *akarom...*! Tehát Isten akarata ebben az ígérésben nagyon-nagyon világosan látható: *Akarom, gyógyulj meg!*

Ajánlom a szíves figyelmetekbe, ha időtök van, vagy ha lefeküdtetek és a relék még nem húznak be azonnal, akkor gondolkodjatok el azon, hogy *ahogy Ő van, úgy vagyunk mi is* e világon. Jézusnak van-e valamilyen problémája most? Semmilyen! Nem beteg, nem allergiás, nem náthás. Mi is *ugyanúgy* vagyunk itt, e világon – ezt mondja az Ige.

Szeretnék rávilágítani erre a *könyörületesség* szóra. A megkönyörül szó azt jelenti a *görögben*, hogy szánalmat érez, sajnál, megkönyörül, részvétet érez, illetve irgalmasságot nyer, és könyörületben részesül. Ez ennek a szónak az értelme.

Jézus számtalan esetben könyörületes volt a meggyötört beteg emberekhez, és könyörületességre indult, amikor kérték, hogy gyógyítsa meg őket és segítsen rajtuk. Ezzel kapcsolatban egy érdekes esetről szeretnék beszámolni.

John G. Lake az 1800-as évek végén és az 1900-as évek elején szolgált. Dél-Afrikába ment és Isten kegyelméből ott 5 év alatt 500 gyülekezet jött létre a szolgálata alatt. Apostoli elhívása volt egyébként. Azt tudni kell, hogy az *apostoli köpönyegben* van benne a gyülekezet alapításának a képessége.

Tehát az úgy nem fog működni, ha valaki a pásztorok közül önállósítja magát, hogy majd „én is létrehozok egy gyülekezetet”. Mert csak az apostoli köpönyegben, kenetben van benne a gyülekezet alapításának a képessége.

Miközben ott szolgált, az egyik kormánytisztviselő felesége rákos lett, aki a végső stádiumban volt már. Az a férj hallott arról, hogy John G. Lake tanított a *hitből való gyógyulásról*. Elhívta őt imádkozni a feleségéhez.

A feleség szedett kábító hatású gyógyszereket a fájdalmak ellen, de kijelentette, hogy ő ezt abbahagyja és megáll hitben. Erre a pásztor azt mondta, hogy ha neked *ebben van a hited*, mi ebben *támogatni fogunk*, melléd állunk hitben és imádkozunk. Egymást váltva valóban egy 24 órás imaláncot szerveztek a szobájában az ágyánál.

A feleség állapota nem volt túl rózsás, aludni is csak úgy tudott, amikor az imáktól álomba zuhant. Egyik alkalommal, a pásztor elment haza átöltözni, és ahogy jött vissza, már a második háztömbnél hallotta, hogy a fájdalomtól sikoltozik ez az asszony. A haláltusáját vívja.

Elkezdett futni és futás közben észrevette, hogy Isten *könyörülete és együttérzése* kerítette őt a hatalmába. Berohant a szobába, s azt a cénavekony kis asszonykát a karjaiba vette és zokogott az *együttérzéstől*. Közben az asszony tökéletesen *meggyógyult* a rák utolsó stádiumából.

Nem véletlenül olvastunk olyan Igét, melyből Jézus könyörületessége tűnik ki. Ha mi Jézus *képviselői* vagyunk a földön, akkor a *könyörületességnek* éppúgy kell hatni és működni, mint az Ő idejében.

Kenneth Hagin hasonlókat tapasztalt. Észrevette, amikor át tudta *adni magát* Isten Szellemének és hagyta, hogy Jézus *könyörületessége feltörjön* benne és kiáradjon belőle, akkor mindig *nagyobb gyógyulások* történtek, mint általában. Jézus nekünk *adta* a nevét, a hatalmát, és a könyörületes szívet.

Kolosse 3,12.

12. Öltözzétek föl azért mint az Istennek választottai, szentek és szeretettek, a könyörületes szívet, jóságosságot, alázatosságot, szelidséget, hosszútűrést. Ámen.

Sok mindent fel kell nekünk *öltözni*. A múlt héten a *szellemi fegyverzetről* beszéltünk, itt pedig kimondottan mondja az Írás, hogy a *könyörületes szívet* öltözzük fel. A könyörületesség jelenti a szánalmat, a részvétet, a könyörületet.

Filippi 2,1.

1. Ha annakokáért helye van Krisztusban a bátorításnak, ha helye van a szeretet vigasztalásának, helye van a Szellemben való közösségnek, ha helye van az irgalmasságnak és könyörületességnek.

Krisztusban helye van a *könyörületességnek*. Erről még nem sokat hallottunk.

JÉZUS HELYÉBE LÉPVE

Kenyon azt írja, úgy kell *elfoglalnunk* Jézus helyét, és úgy kell *használni* a nevét, mintha Ő *itt lenne*. Tudjátok, a kisgyerekek, amikor a játszótéren egy kicsit összekapnak, és tudják, hogy az apukájuk ott ül a padon, akihez odaszaladnak hozzá, és akkor mindjárt sokkal bátrabbak. Netán még be is viszik őket a játszótérre. Ettől sokkal bátrabbak lesznek.

Nekünk is úgy kell *szolgálnunk*, úgy kell cselekednünk, mintha Jézus *itt lenne* velünk. De *helyette* most mi cselekszünk. Az Ő *parancsára* végezzük el a feladatokat. Ugyanazt a *hatalmat adta* nekünk, mint amilyenel Ő rendelkezett. Semmivel sem vagyunk kisebbek.

Visszautalok a mai köszöntésre, hogy *egyenlők* vagyunk Krisztussal. A hívők *Krisztusban* elfoglalt helyzete ugyanazt a *minősítést* biztosítja számunkra, mint amit Krisztus *élvezett* a földön az Atyával való kapcsolatban. Ugyanúgy viszonyul az Atya a *Krisztushoz*, mint a *Krisztusban levőkhöz*!

Mert Őrá tekint, a megváltása által elvégzett munkára, és a szent vér tisztító erejére. Bennünket az Atya a szent véren keresztül néz, s azért lát bennünket *tisztának*. Engedd, hogy ezek a bibliai tények beívódjanak a szívedbe, mert ezek nagy igazságok. *Felszabadítják* a hitedet.

János 17,23.

23. Én őbennük, és te énbenem: hogy tökéletesen egyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szeretted.

Ebből megtudjuk, hogy az Atya *mennyire szeret* bennünket. Az Atya éppúgy szeret bennünket, mint ahogy Jézust szerette. Bennünket Krisztusban *fiává fogadott*. Minden ember Isten *teremténye*. De amikor elfogadja Jézust élete Urának, onnantól kezdve Isten *gyermekévé* válik.

Mi is egy ideig Isten *teremtényei* voltunk, dicsőség Neki, most meg Isten *gyerekei* vagyunk. A kettő között nagy van különbség. Mi Isten *igazságává tettünk* Krisztusban. Ezt a szent vér végezte el. Igaznak születünk Krisztusban, azaz megigazultunk. Igaznak lenni azt jelenti, hogy *rendezett a viszonyunk* az Atyával.

2Korinthus 5,21.

21. Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazságává tétessünk Őbenne. Ámen.

A szent vér *tisztító ereje* által váltunk igazzá. Van még több Ige is, ami kifejti a megigazulást.

János 15,5. 8.

5. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.

8. Abban dicsőítetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete, és legyetek nékem tanítványaim. Ámen.

Ebből a két versből is megtudjuk, és ha kinézünk itt a kertben lévő fákra, abból megtudjuk azt, hogy a *törzs* és az *ágak* ugyanazt a fát alkotják. Az egy egység. Itt áll egy körtefa, amelynek a *gyümölcs* a *tő életéből* fakad, de az ágakon nő.

A kettőnek *szerves* kapcsolatban kell lenni ahhoz, hogy legyen *termés*. Nekünk Krisztus munkájában kell *gyümölcsöt* teremni, mégpedig jót és sokat. Ehhez jogunk van *használni* Jézus nevét, s ez az Atyát meg fogja dicsőíteni.

Kenyon a következőket vallja: Jézus nevének *korlátlan használati joga* arról a túlárado *bizalomról* árulkodik, amelyet az Atya a gyülekezeti Test iránt *táplál*. Ő bizalommal adta oda az Úr Jézus nevét. Ő *szeret* bennünket.

A kezünkbe adta a fegyvert, az ellenszert a „senkiházi” ellen. A múlt héten volt arról szó, hogy a fegyverzetben van egy öv. Az öv pedig arra szolgál, hogy a fegyveres testület tagjai az övükre fűzzék fel a különböző kézi fegyverek.

Régen a kard, ma a pisztoly, a gumibot, a gáz spray. Ezek a fegyverek fel vannak egy övre fűzve, hogy *elérhető* távolságban legyenek. Nekünk a Jézus *neve* a szellemi fegyverzetünkhöz tartozik, kéz közelbe van, bármikor elővehetjük, és csíhi-puhi.

A mai tanításunk itt zárul, de a *gyógyulással* kapcsolatosan még folytatom pár gondolattal. Adott az Úr *kiegészítést*. Az ellenállással kapcsolatban egészült ki az üzenet, hogy *álljatok ellen...*! Milyen módon tegyük ezt?

1Péter 5,8-9.

8. Józanok legyetek, vigyázzatok, mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroslán szerte jár, keresve, kit nyeljen el.

9. Akinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben, tudva, hogy a világban lévő atyafiságokon ugyanazok a szenvedések telnek be.

Más fordítás szerint ezek a szenvedések valójában *tesztek* és *próbák*. Itt tehát semmiképpen nem betegségekre kell gondolni.

Ennek az igesornak *üzenete* az, hogy légy éber, örködj, *szállj szembe* az ellenséggel és *állj ellen* neki. Ugyanezt megtaláljuk a Jakab 4,7-ben is, hogy *álljatok ellen* az ördögnek. Azaz szállj szembe és *harcolj* az Ige kardjával.

Ki tud ellenállni? Aki engedelmesen aláveti magát Istennek. Így kezdődik a Jakab 4,7: *vessétek alá* magatokat Istennek, *engedelmeskedjete* Istennek. Kérdésem az, hogy ellen tud-e állni, illetve Jézust látja-e az illetőben az ördög, amikor a hívő próbál ellenállni, de nem az Igével összhangban beszél?

A gyülekezetben az Igéről beszél, a hét másik hat napján pedig ellentétesen beszél azzal. Mit gondoltok, hogy ő ellen tud állni? Hát 100%-ban biztosan nem, csak kisebb mértékben, vagy egyáltalában nem.

Vagy aki mondjuk önző, az pont az agapé szeretetnek az ellentéte. A mai szabad szexualitást tekintve, az nincs Istennek a tetszésére. Azt hiszem, ezzel egyetértünk, és nem akarunk ebbe most mélyebben belemenni. Amit látni kell, hogy nem az Ige szerint cselekszenek.

Akik nem az Isten elvárása szerint élnek, akkor ő *milyen mértékben* tudnak ellenállni, ha nincsenek az Igében. Vagy az, aki a házastárs közeledését ok nélkül, rendszeresen, folyamatosan visszautasítja. Az Ige nem ezt mondja.

Sorolhatnánk ezt a sort végtelenségig, egész az országhatárig, mert rengeteg van ebből, de most nem ez a cél. Csak arra szeretnék rávilágítani, ha mi *nem az Igében* vagyunk, akkor az az *ellenállásunk mértékét* csökkenti. Erre szeretnék reflektálni.

Felhozta az Úr azt az Igét, hogy a nyakasak összetörnek gyógyíthatatlanul. A Példabeszédekben van a 29,1. A nyakas az megint *nem egy engedelmes* változat, mert a saját útját akarja járni. A saját elgondolását, saját akaratát akarja követni, hogy én akkor is így teszek.

Sokáig nem értettem, hogy a katonaságnál miért volt az a sok szívatás. Amit az emberek szívatásnak véltek. Aztán idővel az Ige tükrében rájöttem, hogy az *engedelmességre* próbálják tanítani a legényeket, hogy a parancsokat gondolkodás nélkül megtegyék. Egy *helyes válasz* lehet: igen, értettem, megyek és végrehajtom!

Az 1Péter 5,8-ban olvastuk, hogy az ördög *szerte jár*, keresve, kit elnyeljen. Itt nem egyszeri esetről van szó, hogy egyszer körülnéz az ellenség, hanem az egy *folyamat*. Ha *folyamatosan keresi*, hogy kit nyelhet el, akkor nekünk *folyamatosan kell ellenállnunk*.

Ebből kaptam világosságot, és az a lényeg, hogy nekünk nem elég egyszer a reggeli imában elmondani, hogy ellenállok ennek, s annak a tünetnek. Erre magunkat is kell, hogy figyelmeztessük otthon.

És ugyanez a helyzet szerintem minden keresztténnyel, hogy egyszer elmondja reggel az imában, hogy ellenállok a tüdőlőtyögésnek és a májhápogásnak, és kész. De nem lenne szabad itt befejezni.

Ugyanis amikor a tünet jelentkezik, szúr, hasogat, bök, vagy előjön a gondolatában, akkor *ismét ellent* kellene állni. Vagy ha a Szent Szellem indítja arra, akkor megint. Hogyan tudunk ellenállni? Az *Ige kardjával*! Nekünk a fegyver a *szánkban* van.

Egyszerűen azt vallom meg hitben, hogy Jézus *nevében ellenállok* ennek és ennek a fájdalomnak, ennek a tünetnek! Nem fogadom el, visszautasítom, mert ez nem az enyém!

A problémánk nem az ima megválaszolásával van, hanem főképpen az *átvétellel*. Tudom, hogy a postán ez hogyan megy. Amikor valaki nincs otthon, és kap egy ajánlott vagy egy tértivevényes levelet, akkor hagynak egy értesítőt neki, és be kell menni érte a postára.

Nekem ez természetes volt, hogy ha nincs otthon valaki, akkor bemegy, és ott átveszi, ami érkezett neki. De vannak olyan emberek, személyesen ismerem ilyeneket, bemennek, megkérdezik, hogy milyen küldeményük van. Majd válogatnak, hogy mit vegyenek át.

Ezt nem veszem át, ez felszólítás, vagy bíróságtól jött. Ezt pedig átveszem. Kinn múlik a kézbesítés sikeressége, az *átvétel*? Egyértelműen a címzetten! Ugyanez a helyzet az *ima-válasznak* az *átvétellel* is.

Tehát az *ellenállás* is egy folyamat. *Folyamatosan* ellen kell állni. Lehet, hogy naponta többször is ellen kell állni, és ezt ki kell mondani. Az *Ige kardjával* kell suhintani. Egyrészt az így beépül szívedbe, másrészt pedig, hogy tudomásul vegye a senkiházi, hogy nincs itt semmi keresnivalója.

A *szerte jár*, azt jelenti, hogy járkál, sétál. Tehát az egy *folyamat*. A *keres* pedig a görögben azt jelenti, hogy felkeres, meglátogat, *kutat*, kit nyeljen el. Vágyakozik, hogy bekebelezzen. Ezek a jelentései a görögben.

Egy példával szeretném szemléltetni, ezt az ellenállást. Ha itt a határban jön az ellenség, és egy lövészárkot, s beveszi oda magát. És az itteni helyi hadsereg kivonul, és azt mondja, hogy Jézus nevében ellenállunk nektek. Majd hazajönnek. Mi fog történni?

Még közelebb jön az ellenség. Mert ezt az *ellenállást folyamatosan* kell addig tenni, amíg *fel nem morzsolódik*, vagy el nem *iszkol* az ellenség. Ugye így érthető? Az ellenállás egy folyamat, nem egy napi egyszeri eset. Az kevés.

Minden egyes esetben, amikor valami emlékeztet arra, hogy a támadás közeledik, akkor elő kell venni a *kétélű fegyvert*, és *ellen kell állni*. Te is mondhatod azt, mint jézus, hogy „meg van írva...”. És előveszed a megfelelő Igét hozzá.

Felgerjesztjük a Szellemet, mielőtt kézzel imádkozunk, és beleszójuk az imánkba az egyéb imakéréseket is. Kezünket tesszük rátok, és a hitünket kiárasztjuk. Kelmék felett imádkozunk, és kenet kiárad a ruhadarabokba.

Összefoglaló a vasárnapi pesti tanításból: Az ismeret hiánya 2. rész volt. Elöljárónk foglalkozott a gyász kérdésével. Nem szabad a szívünkbe engedni a gyásznak a mélységes gondolatait, a gyász szellemét, mert akkor bejöhet egy démon, ami elnyomhatja az embert.

Nem arról van szó, hogy nem lehet gyászolni, de nem szabad átesni a túloldalra, mert az ellenségnek akkor ajtót nyit az ember. Odáig nem szabad eljutni, hogy a gyász szelleme leuraljon valakit. Sajnos erre is van példa. A hiányt nem könnyű elviselni, de annak helyére az Úr közössége lép. Aki az Úrban van, annak egy pótlást fog adni az Úr.

Egy Hagin könyv írja: egy pásztor elég korán hazaköltözött az Úrhoz. A felesége egy kicsit kétségbe volt esve, hogy mi lesz nélküle. Általában ez a kérdés merül fel, hogy mit fogok nélküle csinálni, mi lesz nélküle.

Aztán jöttek azok a szolgálatársak, akik ismerték a férjét, vagy a szolgálatából növekedtek ki, és egyfolytában jajveszékeltek, hogy mi lesz velünk, mi lesz nélküle. Ez a feleséget annyira lehúzta, hogy depresszió határán volt.

Egyszer Haginé utaztak arra, és benéztek hozzá. Látták, hogy milyen siralmas állapotban van. Akkor is folyamatosan jöttek hozzá a pásztorok. Elővette az Igét, és odaadta a feleségnek, hogy a férje a legjobb helyen van, az Úrnál van, betöltötte a szolgálatát, milyen áldás volt a Test számára. Ez teljesen felemelte a feleséget, mosolygott, a hit kiült az arcára. A mosoly eleve a hitet tükrözi.

De aztán, ahogy elmentek, ismét jöttek a siránkozó pásztorok, és megint lezuhant. Utána ő kérte meg azt, hogy eltölthetne-e Haginéknél egy kis időt, ekkor megint feljött. De ott is megtalálták, és megint jöttek, és újabb zuhanás következett.

Mert a negatívumot táplálták ebbe az özvegyasszonyba, nemhogy bátorították volna. Az nem bátorítás, hogy jaj, most mit kezdesz a férjed nélkül? Utána az asszony is megértette, és bezárta az ajtót azok előtt, nem fogadott siránkozó pásztorokat. És akkor tényleg szépen feljött.

El kell küldeni azokat, akik megrontják az olajat, megrontják a kenetet. Akik olyan negatív szellemiséggel jönnek, vagy csak kíváncsiságból, kémkedésből, vagy bármi más helytelen indítékkal jönnek.

Mert ha az olaj úgy mond megbűsösödik, akkor nem tud munkálkodni a Szent Szellem. Nincsenek ajándékok. Nem tud működni, mert az ajándékok szeretet által működnek. Ilyenkor a pásztor a gyülekezet érdekét nézi, és mondhatja azt, hogy köszönjük szépen, egyelőre menjél el „szabadságra”.

Olvassuk el a Márk 11,24-et, mert ebben van egy érdekes szó.

Márk 11,24.

24. Azért mondom néktek: Amit csak kívántok, amikor imádkoztok higgyétek, hogy megkaptátok, és meglesz az néktek.

Egy másik fordításban az áll, hogy megnyertétek. Ugyanazt jelenti, mint a megkaptátok. A görögben, itt a „lambanó” szó áll. A magyar értelme az nagyon fontos: el kell venni! Lényeg az, hogy a megnyertétek, vagy megkaptátok azt jelenti a görögben: el kell venni!

Az, aki bemegy a postára és válogat a levelekben, hogy egyiket átveszem, a másikat nem veszem át, az igazából nem helyes. Néha a keresztények is válogatnak, hogy csak X szolgálón keresztül veszem el az áldást, a másiktól nem. Meg ahhoz nem megyek – akkor ez már személyválogatás. Nem a szolgálóra kellene tekinteni, hanem arra, hogy Isten meg szeretne áldani valamilyen csatornán keresztül.

A szellemi növekedés közben megtanuljuk használni a hitünket, és ez egy egymásra épülő sorozat: elváró hit > elfogadás > elvétel. Ebben az esetben mindig a most hitről beszélünk, a jelen hitről. Ugyanis itt jött egy nagyobb világosság, hogy Isten a folyamatos jelenben van.

A szellemi világban nincs tér és idő. Isten nem érti azt, hogy majd én megkapom a jövő héten, meg majd egy hónap múlva meg lesz nekem. Ugyanis a közös *nevező* Isten és a mi hitünk között a *most hit*. Most, ebben a pillanatban. Ha te eszperantó vagy kukutyin nyelven kérnél tőlem valamit, hiába van a birtokomban, mivel nem tudom, hogy mit kérsz, *nem tudom odaadni*.

Ha mi nem a most, a jelen hitben élünk, imádkozunk és elfogadunk, akkor nem vagyunk *azonos frekvencián* Istennel, aki mindig a *folytonos jelenben* működik. A hitünket ezért a *jelenben* kell használni, s így az *ima végén* kijelentem, hogy ez *most meg van* nekem, függetlenül attól, hogy látom, vagy nem látom.

Akkor kell *hinned*, hogy megkaptad, amikor *imádkozol*. Ez a most hit. A *köztes időben* – ami az ima és a valóságba jövetel között telik el –, *hálaadásban* kell járnunk. Nem látásban, hanem hitben, mert az *érzékszerveink félrevezethetnek* bennünket.

A lényeg az, hogy mivel Isten a *folyamatos jelenben* van, ezért nekünk a hitünket a *most hitben* kell működtetni. Itt sok keresztény eltéveszti, hogy imádkozik, és tévesen azt mondja: hát majd meglesz nekem.

De az *ima végén* úgy kellene felállni, hogy ez *megvan* nekem. Úgy kellene az ajtón itt kimenni, hogy ez *megvan* nekem, ha volt imakéréseitek és valamiért közösen imádkoztunk. Hogy ez *most megvan*, mert akkor vagyok Istennel *azonos zónában*.

A világ problémáira a *megoldás az újjászületés*. Amit mi itt *szellemiekben* nyerünk, tanulunk, épülünk, ezzel meg tudjuk *oltalmazni* a családjunkat, és ki tudunk nyúlni az elveszettek felé. Mert a világosságunk egyre növekszik, egészen a teljes délig, ahogy mondja az Írás, az Ige.

Szeretnék tehát rávilágítani a jelen hitre, a most hitre, hogy Isten a *folytonos jelenben* van. Nála nincs múlt, nincs jövő. Ő VAN! Ószövetségi részben olvassuk, hogy VAGYOK, aki vagyok. (2Móz. 3,14) Tehát a vagyok az *jelen időben* áll. Azt jelenti, hogy most.

És amikor ezt megértjük, hogy Ő a *folytonos jelenben* van, akkor nekünk is a *jelen időben* kell a *hitünket használni*. Más szóval, a *most hitünket* kell használni. Ennek a megértése nagy segítség ám! Mert mindig jobban fognak működni az imák.

Nemcsak működni, hanem a megválaszolás, illetve az elvétel is. Fontos átvenni tudni, hogy *ne legyen akadály* a gyógyulás átvételének. Ha egy motor, egy jármű kevesebb üzemanyagot kap, akkor lassabban megy. Rángat.

Egy Igét kaptam, és egy rövid hálaadást mondok. Balatonföldváron egy evangelizációs alkalmon kaptuk a szolgálati felkenetést. Ez 15 évvel ezelőtt, 1998. június 12. lehetett, ha jól emlékszem, egy szombati nap, és a következő héten átvettem a szántódi gyülekezetet, ami februárban indult. Itt az ideje hálát adni az Úrnak.

Atyám az Úr Jézus Krisztus szent nevében köszönjük Neked az elhívást. Köszönjük Uram, hogy engedelmes szívvel áldottál meg bennünket, és hálát adunk Uram, a családomért, a gyülekezetért, akik támogatnak ebben. Köszönjük Uram a szolgálatodba való elhívást, a felkenetést, a talentumokat. És azon igyekszünk, hogy ezt mind jobban tudjuk kamatoztatni, hogy áldássá válhassunk a szentek felé, a világ felé, a Jézus nevében.

Köszönjük Uram a Te Igédet, amely azt mondja, hogy *avagy nem tudjátok-é, hogy nékem azokban kell foglalatossá lennem, amelyek az én Atyámnak dolgai?* Ámen. Ez az Ige kiugrott annakidején, és most az Úr emlékeztetett rá, hogy veletek is megosszam. Ennyi a története.

2001-ben az Úr ide hívott Ságvárra. Ez az, amit az Úr nekem mutatott, és ez az a stabil hely, ami meg is maradt. Az ember tudja a szívében, hogy hova és mire szól az elhívása. És hálát adunk az Úrnak, hogy ez előremutató. Most újabban az írás talentuma, az írott anyag által történő szolgálat jött elő. Nemcsak nyomtatott formában, hanem az interneten is. Köszönjük ezt az Úrnak.

A ságvári gyülekezet a június 17-i összejövetel végén *Tenger Szilárd: Vallomás* című versével emlékezett meg arról, hogy Bor Ferenc és Ágnes pásztorházaspár 15 évvel ezelőtt,

1998. június közepén kezdte el Szántódon az Úr Jézus szolgálatát. Az ünnepek szeretetvendégséggel viszonozták a 2001 óta pásztorolt gyülekezet bensőséges köszöntését.

Tenger Szilárd: Vallomás

Amikor egykor Igent mondtam,
Az Úr nékem egy ajtót mutatott,
Mely mögött öröm és szenvedés
Élet és Halál, bőségesen aratott!

Amikor egykor Igent mondtam,
Tudtam, soha nem lesz visszaút,
Se ingatag, megroskadt szívűség,
Mely egykori gyávaságomba visszahúz!

Amikor egykor Igent mondtam,
Éreztem, lángodat nyújtod felém,
Megbízva a lehetetlen dologgal,
Hogy én vezessem a tű fokán át a tevét!

Amikor egykor Igent mondtam,
Tudtad síró arcok fognak keresni,
S olyan megtört lelkű emberek,
Kik már évek óta nem tudnak nevetni!

Lángodat adtad nékem egykoron,
Én nem értem, miért pont nekem?
Nem vagyok, sem Illés, sem Mózes,
Én nem állhatok fenn a Szent Hegyen!

Te mégis engem hívtál, egy hajnalon,
Azt mondtad: Emberhalásszá teszek,
Kezedbe adom az én örök lámpásomat,
Mint ahogy régmúlt pásztorainak is tettem.

Kezemben most a te lámpásod,
Szívemben az ÖRÖK ÉLET TANA,
Most már én mondom: szegényeim,
Térjete meg - s gyorsan gyertek Haza!

Lámpásomat Uram, tőled kaptam,
De ha egykoron, kialszik a lángom,
Te a csillagoddal is őrkdj felettem
S én Léted, haló poraimban is áldom!

| A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításokból származnak.